

Aan de rand van het bos

Margot Cassiers

'Nog maar één patiënt. Nog maar één.' Ik zucht terwijl ik me moed inspreek. Het is vrijdagavond en ik parkeer net voor de deur van mijn laatste bezoek die dag. Als thuisverpleegster ga ik langs bij oudere mensen die verzorging nodig hebben. Vandaag was een zware dag. Ik neem de sleutel uit het contact en masseer met een vermoeid gebaar mijn slapen.

Ik kijk naar het wat verwaarloosde huis van mevrouw Carolus, mijn vaste vrijdagavondbezoek. De 82-jarige weduwe is een vriendelijke vrouw, die altijd blij is als ik haar bezoek. Ze hoort graag verhalen over Sanne, mijn achtjarige dochter die een spring-in-'t-veld is met een fascinatie voor alles wat leeft.

Sanne komt op sommige vrijdagavonden met me mee wanneer ik geen naschoolse opvang heb voor haar. Als het dan nog licht is, gaat ze vol enthousiasme op ontdekkingsstocht in Mevrouw Carolus' verwilderde tuin aan de rand van een bos. De weduwe, die eigenlijk slecht ter been is, staat er op die momenten op om mee de tuin in te gaan, warm ingeduffeld in haar oude rode regenjas. Dan legt ze Sanne trots uit wat er allemaal groeit, welke planten giftig zijn en waar een uil zijn nest gemaakt heeft. Meestal drinken we daarna thee en eten we biscuits uit een oude koekjestrommel.

Mevrouw Carolus lijkt eenzaam in haar oude grote huis, maar ze woont er eigenlijk niet alleen. Op zolder verblijft haar zoon Bert, een timide man waar ik moeilijk hoogte van krijg. Op de zeldzame momenten dat hij beneden is, merk ik vaak spanningen op tussen hem en zijn doorgaans hartelijke moeder. 'Let maar niet op Bert,' zei mevrouw Carolus eens tijdens een bezoek van Sanne, op een onverwacht kille toon. 'Hij komt zelf nooit buiten, dus hij begrijpt het niet als anderen enthousiast zijn over iets wat niet op een scherm verschijnt.' Bert, die dichtbij genoeg zat om het te horen, keek niet op van zijn tablet.

Terwijl ik aan dat moment terugdenk, bereid ik me voor om uit de auto te stappen. Ik neem mijn gsm uit mijn handtas: geen bereik. Dat gebeurt wel vaker, mevrouw Carolus woont immers aan het einde van een lange bosweg. Ik stop hem weer weg en stap uit. De koude avondlucht overvalt me en ik ril even onder mijn jas. Ik kijk om me heen. In de schemering zie ik enkel de donkere contouren van naaldbomen. Een doordringende mist ligt al heel de dag als een logge deken over de wereld. De mensen die ik op straat voorbij reed wandelden snel, alsof iets in de lucht hen angst inboezemde.

Ik sla het portier dicht en het geluid klinkt dof in de mist. Ik wandel naar het ijzeren poortje dat het huis van de weg scheidt. Terwijl het piepend opengaat, zie ik vanuit mijn ooghoek een gordijn bewegen door het raam. Het grindpad knerpt onder mijn voeten onderweg naar de voordeur, die zich aan de donkere zijkant van

het huis bevindt. Vreemd, denk ik net voor ik de bel induw. Mevrouw Carolus laat normaal altijd een licht voor me aan bij de deur.

Het slot wordt omgedraaid en plots kijk ik naar het sombere gezicht van Bert. ‘Oh, hallo’, zeg ik ietwat verbaasd. ‘Sorry, ik verwachtte je moeder.’

Bert kijkt me aan, zijn hoofd een beetje scheef. ‘Moeder slaapt. Ze voelde zich niet goed.’ Iets in zijn blik bezorgt me een onaangenaam gevoel dat ik niet meteen kan plaatsen. ‘Wil je binnenkomen?’

Ik aarzel even. Hij lijkt het te merken en voegt er luchtig aan toe: ‘Ze zal vast bijna wakker zijn.’ Ik probeer het gevoel van me af te schudden, want ik ben hier om mijn werk te doen. Ik knik en volg hem door de deur, die hij traag achter mij sluit.

‘Wil je even in de keuken wachten?’

‘Ja hoor, prima.’ Ik probeer even luchtig te klinken en volg Bert naar de keuken. Hij zet zich op de vaste stoel van mevrouw Carolus. Hij bekijkt me terwijl de vingers van zijn linkerhand traag tokkelen op het tafelblad.

‘Wil je een kop thee?’ vraagt hij plots. ‘Dan doen jullie toch hé, jij en mijn moeder? Thee drinken en leuteren over halfvergane planten, alsof jullie de beste vriendinnen zijn?’ Er klinkt iets venijnigs in zijn stem en ik schuifel wat ongemakkelijk op mijn stoel. Een zenuwachtig lachje ontsnapt me, maar ik weet niet meteen wat te antwoorden op zijn uitspraken.

Bert lijkt het niet te merken. ‘Weet je,’ gaat hij verder, ‘soms denk ik dat ze jou meer als haar kind ziet dan mij.’ Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en lacht een holle lach, die hard klinkt in het stille huis.

Bzzz. Bzzz bzzz.

Mijn gsm zoemt plots in mijn handtas. En nog eens. En nog eens. Zo te horen heb ik eindelijk bereik.

Bert kijkt me indringend aan. ‘Ik ga eens kijken naar moeder. ze zal nu echt bijna wakker zijn.’ Hij staat recht en wandelt de kamer uit. Wanneer ik traptreden hoor kraken, neem ik snel mijn gsm uit mijn handtas.

Elf gemiste oproepen. Een bericht van mijn bazin licht op.

‘Waar ben je?? Mevrouw Carolus is net gevonden in het bos, gestikt in een rode jas. Ik probeer je te vinden. BEL ME!’

Mijn hart slaat een slag over en meteen ben ik volledig alert. Het huis is opnieuw stil, valt me op. Instinctief voel ik dat ik hier zo snel mogelijk weg moet. Ik grijp mijn spullen en haast me naar de voordeur, die een beetje open staat.

Ik ren naar buiten. Het is nog donkerder dan daarnet en de dichte mist grijpt me naar de keel. Geen spoor van Bert. Ik loop zo snel mogelijk naar de auto. Mijn trillende vingers laten de autosleutel bijna vallen terwijl ik zenuwachtig de deur

open probeer te krijgen. Het handvat gaat eindelijk los. Ik ga snel zitten, trek het portier met een klap dicht en doe het op slot. Mijn ademhaling is snel en gejaagd.

Maar dat is niet het enige geluid in de wagen, bedenk ik me ineens. Ik verstijf. Er beweegt iets achter mij. Traag en met bonzend hart kijk ik in de achteruitkijkspiegel. Het bleke gezicht van Bert is net zichtbaar in het duister.

‘Hallo, verpleegstertje,’ zegt hij met een glimlach.

Margot Cassiers (1992) is een schrijfster, historica en journaliste uit de Belgische Kempen. Ze zoekt magie en verhalen in alles om haar heen.